

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 342/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Petrom Arendackým, Železničiarska 13, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 21 CoE 159/2019-191 z 25. augusta 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 CoE 159/2019-191 z 25. augusta 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka si zároveň uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Proti sťažovateľke ako jednej z povinných prebieha exekučné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. Er 359/00. V priebehu tohto exekučného konania došlo k zmene oprávneného na základe postúpenia vymáhanej pohľadávky. Sťažovateľka následne podala návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že pohľadávka, ktorá bola postúpená na aktuálneho oprávneného, bola v exekúcii už vymožená. Okresný súd uznesením č. k. Er 359/2000-122 z 28. februára 2019 zamietol návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie.

Sťažovateľka sa proti predmetnému uzneseniu okresného súdu odvolala, pričom krajský súd napadnutým uznesením predmetné uznesenie potvrdil.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za nepreskúmateľné, pretože sa domnieva, že na jej argumentáciu v odvolaní (že na oprávneného bola postúpená iba pohľadávka vo výške špecifikovanej v zmluve a že táto časť pohľadávky bola už v plnej miere vymožená) odpovedal v rozpore s podstatou tohto jej tvrdenia. Podľa sťažovateľky krajský súd mal polemizovať s domnelým tvrdením, že sťažovateľka mala povinnosť uhradiť v exekúcii iba sumu 6 358,42 eur. Ona ale netvrdila, že bolo v predmetnej exekúcii možné vymôcť iba túto sumu, ktorá predstavovala súčet postupovanej istiny a vyčísleného príslušenstva (ku dňu postúpenia pohľadávky, pozn.), ale v odôvodnení zdôraznila, že vymožené už bolo aj zvýšené príslušenstvo v nasledujúcom období, ako aj trovy exekúcie.

4. Ďalší príklad arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu videla sťažovateľka v tom, že v bode 50 odôvodnenia bola označená postúpená pohľadávka v predmetnom exekučnom konaní s odkazom na záhlavie uznesenia č. k. Er 359/2000-62 zo 16. augusta 2007 takto: „*vo výške 130.100 Sk istiny s príslušenstvom, 33.234,23 Sk istiny s príslušenstvom, 7.140,75- Sk istiny, trovy konania vo výške 5.204 Sk a trovy exekúcie*“ Podľa sťažovateľky takáto špecifikácia pohľadávky neodzrkadľuje skutočnú výšku pohľadávky a jej vývin v priebehu exekučného konania, ako aj skutočnosť, že v čase vydania napadnutého uznesenia bola exekúcia v časti istiny už právoplatne zastavená (na základe uznesenia okresného súdu z 28. februára 2019). Aj takýto detail podľa sťažovateľky nasvedčuje tomu, že krajský súd nevenoval predmetnému konaniu náležitú pozornosť.

5. V ďalšej časti svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľka poukázala aj na to, že predmetná exekúcia je vedená na základe exekučného titulu z roku 1994, ktorý okrem iného obsahoval povinnosť zaplatiť úroky vo výške 30 % ročne, resp. 22 % ročne, ktoré sú podľa nej v dnešnej dobe považované za úžernícke. S ohľadom na to, že exekúcia prebieha už iba na vymoženie úrokov, a tiež na to, že sťažovateľka je dôchodkyňa, mala byť predmetná exekúcia proti nej zastavená *ex officio*. Napokon sťažovateľka doplnila, že ona nie je ani primárnou dlžníčkou v tejto veci, ale iba ručiteľkou za dlh svojho brata.

6. Už uvedené námietky nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu podľa sťažovateľky predstavujú zásah do jej práva na spravodlivý súdny proces a základného práva na súdnu ochranu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu.

8. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Krajský súd v napadnutom uznesení správne poukázal, že hlavným dôvodom odvolania sťažovateľky bolo jej tvrdenie, že zmluvou o postúpení pohľadávky z roku 2007 nedošlo k postúpeniu celej pohľadávky, ale len tej časti, ktorá mala byť v samotnej zmluve o postúpení špecifikovaná. Krajský súd preto v napadnutom uznesení posúdil závery okresného súdu týkajúce sa relevantných ustanovení príslušnej zmluvy o postúpení pohľadávok, ako aj rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok (body 8 až 14 napadnutého uznesenia krajského súdu) a rovnako ako okresný súd dospel k záveru, že na nového oprávneného v exekučnom konaní prešla pohľadávka vymáhaná v predmetnom exekučnom konaní v celej výške vrátane príslušenstva a všetkých práv s nimi spojených (bod 2.5 zmluvy o postúpení pohľadávok, body 2.3, 2.6 a 2.8 rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok). Zároveň zdôraznil, že celkovú výšku pohľadávky vyčíslenú k 31. marcu 2007 (na ktorú poukazovala aj sťažovateľka) nebolo možné považovať za konečnú sumu, pretože celková suma príslušenstva ku dňu postúpenia nebola známa a aj po postúpení predmetnej pohľadávky dochádzalo k omeškaniu, a teda aj narastaniu príslušenstva až do zaplatenia istiny (bod 52 odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu).

10. Ústavný súd uvádza, že po prihliadnutí na obsah napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj na obsah odvolania podaného sťažovateľkou jej následná argumentácia v ústavnej sťažnosti sa javí ako nepresvedčivá, resp. neopodstatnená. V prvom rade ústavný súd konštatuje, že krajský súd správne zhodnotil okolnosti postúpenia pohľadávky v predmetnej exekučnej veci v tom zmysle, že došlo k postúpeniu celej pohľadávky, nielen nejakej jej časti (ktorú vyvodzovala sťažovateľka z predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky, pozn.). V druhom rade nemožno súhlasiť ani s tvrdením sťažovateľky, že krajský súd neprávne interpretoval jej tvrdenia v odvolaní týkajúce sa sumy 6 358,42 eur (výška pohľadávky k 31. marcu 2007, pozn.). Z uvedenej sumy totiž vychádzala sťažovateľka, ako aj exekučné súdy, súdy ale zároveň vychádzali zo správy súdneho exekútora o stave konania k 18. februáru 2019 (bod 7 odôvodnenia napadnutého uznesenia), pričom sťažovateľka vychádzala zo svojho alternatívneho výpočtu, ktorý ale nevysvetlila ani v odvolaní a ani vo svojej ústavnej sťažnosti (nad rámec tvrdenia, že pohľadávka bola už splatená). Zároveň je zrejmé, že krajský súd poukazom na uznesenie okresného súdu č. k. Er 359/2000-62 zo 16. augusta 2007 (bod 50 odôvodnenia napadnutého uznesenia) iba identifikoval rozhodnutie, ktorým došlo k zmene na strane oprávneného v predmetnom exekučnom konaní a v žiadnom prípade tento odkaz nemá nič spoločné s aktuálnou špecifikáciou výšky postúpenej pohľadávky, ako tvrdila sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti. Naopak, na viacerých miestach napadnutého uznesenia krajský súd uvádzal, že istina v predmetnom exekučnom konaní už bola splatená a exekúcia sa vedie na zvyšok príslušenstva (napr. body 6, 7, ale aj 52 odôvodnenia napadnutého uznesenia).

11. Napokon k záverečným tvrdeniam sťažovateľky o výške úrokov, resp. úrokov z omeškania v čase vydania exekučného titulu, ako aj ku skutočnostiam, že je dôchodkyňou a povinnou v predmetnom exekučnom konaní sa stala iba tým, že ručila za dlh svojho brata, ústavný súd musí konštatovať, že tieto skutočnosti neboli predmetom rozhodovania, ktoré viedlo k vydaniu napadnutého uznesenia krajského súdu (a ani s ním žiadnym spôsobom nesúvisia, pozn.), a preto sa nimi ústavný súd nemohol meritórne zaoberať vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu. Ústavný súd v tomto bode zároveň zdôrazňuje, že podľa § 45 zákona o ústavnom súde je viazaný

rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone (§ 89). Táto viazanosť sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovatelia špecifikujú, akého rozhodnutia sa domáhajú, čím zároveň vymedzia rozsah a predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu rozhodnutiu, ktoré tam napádajú. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľka ako v tomto konaní zastúpená zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011), a preto v danej veci mohol ústavný súd konať iba o porušení sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením krajského súdu.

12. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

13. Z už uvedeného je zrejmé, že krajský súd sa s odvolaním sťažovateľky vysporiadal primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom. Z uvedených dôvodov ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu neznamenal v okolnostiach posudzovanej veci porušenie ňou označených základných práv. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ako ich špecifikovala vo svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2021

Libor Duľa
predseda senátu